

Odmevi v Planici

Silvin Sardenko

Iskren

Pojdem s prvim dnem v Planico —
po kraljico, po resnico:
rad obraz bi videl njen.

Iznad silnih skal in skladov,
iznad padcev in prepadov
vsaj odmev bom čul — iskren.

Odsev

Zadnje zvezde so z višine
se nagnile nad planine:
slišale so src odmev.

Dvignile so se planine
na višine, na strmine:
videle so duš — odsev.

Za menoj

Vigred sklanja se k jeseni:
Moji cveti so iskreni,
rjav in rezek sad je tvoj.

Jesen dihne: Vigred, vedi,
cvet in sad sta v isti gredi.
Vigred, ti greš — za menoj!

Visokost

Mojstrovka čez Mangart kliče:
Stopi, mojster moj, čez griče!
Koprnim kot kamenkost.

Mojstrovki se mojster javi:
Ohraniva si v daljavi
hrepenenja — visokost!

San

Divja roža nad potokom
čudi se kot nad prerokom:
Ti šumiš mi rajski dan.

Potok divji roži divi
se kot vili milostivi:
Ti dehtiš mi rajski — san.

Nasmeh

Bela pot in travnik bujen.
Vsa sem bela, ves si rujen,
lep je Stvarnik v vseh stvareh.

Travnik je čez pot zablislil:
Glej, srce je vame vtisnil,
tebi dal je svoj — nasmeh.

Konec sveta

De dolina pod planino:
Ko se dvignem na višino,
te ponižam do morjâ.

De planina nad dolino:
Ko se dvigneš na višino,
sestra, bo — konec svetâ.

Izvor

Potok v reko se zateče.
Pridi, brat! — mu reka reče —
v skupen tok iz skupnih gor!

Kam se moja bol izteka?
Vse zatajil v tebi, reka,
sem ime in svoj — izvor.

Pogled

Kaj veli morje gorovju:
Tvoj oblak je na valovju,
moti prosti moj polêt.

Kaj gorovje pravi morju:
Tvoj vihar je na obzorju,
moti jasni moj poglêd.

Modrost

Odnekod pojo zvonovi:
Mi smo novi, novi, novi.
Blagoslovi, Bog, novost!

Odgovarjajo stolpovi:
Mi smo stari, stari, stari.
Vojske varji nas — modrost!

Notranjost

Čez preteklost vre sedanjost:
Ti si bila zgolj zunanjost,
jaz sem sama notranjost.

Čez sedanjost gre prihodnost:
Sestra, ti si še negodnost,
jaz bom zrela — notranjost.

Spet

V jezero je belopeško
solnce vrglo luč nebeško,
ves je vnel se gorski svet.

Dan je zdihnil nad slemenî.
Z Bogom, gorski dom iskrenî!
Vidiva se jutri — spet.